

FÖLDESI NOÉMI ANDREA

Csendélet

Idegesen tördelte a kezét és integetett a megállóban
valószínűleg csak mert már nem működött a
„hűvös van, útközben megfázol és
elviszlek inkább autóval”

csupa kénytelenség az egész
még a múlt tavasszal ígérték meg,
az iskola meg egyébként sem esik útba, ha már itt
tartunk

de szegény alig nyolcéves
és tetőtől talpig rózsaszín túllbe öltözne, ha tehetné.
maga is láthatta az ablakon át ahogy
az ártalmatlan pedofil kacsingat rá a sarokból
(de ő csak bámul, sosem lép)
már így volt ez akkor is, amikor ő volt kislány
és jól tudja mert kiismerte az utca minden egyes
domborodó macskakövét
aztán most mégis ott rágja a körmét a peronon
és arra gondol, hogy még felszállhat,
ha máshová nem a legutolsó kocsiba
csak, hogy megbizonyosodjon róla, hogy
minden rendben ment.

DOBSZAY BALÁZS

Bolyongás

„Szükségem van az ifjúságra
Mint útlevele az utazónak.”
(Csoóri Sándor)

Idegen utcák
Arctalan aszfaltján
Szalad árnyékom:
Hova lépjek, ki vagyok?

Lámpaoszlopok mellett
Megyek el.
Odasúgom nekik:
Fényleni kell!

Elsietett ifjúságom
Reklám- emlékeit
Homlokomra plakátolom.

De sok sztár ragyog szanaszét
A Városban,
Éjszaka,
Kivilágítva.

SZÉKELY ÖRS

Hontalan Iván kiadatlan verseiből

Minden sorommal egyre távolabb kerülök
normalitástól és egyre közelebb a
teljes csöndhöz és érthetlenséghez, a tehetetlenség
leköt pedig valahova csak
kell zuhannom, ha nem fel, hát oldalra
esetlen küzdök így de ismét szétesem
és mindig újra, szét, és újra – újraszét;
harisnyát varrok, versre zubbonyt, mi visszatart
csatám már észtelen s a dőre csillagok
röhögnek ott – s én itt, az önmagán
lepallom mind a port és mellemről a szentképet
egy nyársra szúrom föl szívem és közhelyes
hogy el ne érje nyújtózik a vakremény
lekötte két szemem s pusztítja kertemet
kisülnek a fák és a gyöngyvirágaim bőrét húzza le
és oly abroncstalan meg szétfolyó e gondolat
de zúzom maskarába én s így „fitt marad”
a fájdalomnak rongyot így szájába köt
és éltelen esik már tompult zuhanás
csatára fel, karóba szív – vászonra csillagok
de szűk az álkabát, meghátrálásra kész
minden sorom nővel és egyre távolít
csatára szív karóba fej s a menny kiboml’

HRADSKZI DÓRA

G.-nek

Hajnalban megint arra riadsz:
messze valaki rosszat álmodott.
Egy újabb nap, mikor élni hagysz
és téged ölnek – már nem számolod.

Egy újabb nap: fáj a létezés.
Bebülről mar a szintiszta semmi,
mész előre (?) némán, nézel és
szenedsz – és tudod, hogy nincs mit tenni.

Már csak a kézenfekvő rímek
Maradtak: elbotlasz bennük csendben.
Olyan vagy, mint a vonatsínek,
csak éppen sosem a végtelenben...